

Sander en Yvette bij aankomst op het eiland Hiva Oa in Frans-Polynesië, een paar dagen geleden. Ze waren blij om eindelijk weer aan wal te gaan. EIGEN FOTO

Sander en Yvette: ‘Het was een bizarre overlevingstocht’

ROBERT JAN SPEERSTRA

HEERENVEEN Sander Droog uit Heerenveen en zijn vriendin Yvette Oeben uit Roden zijn in veiligheid. Het stel dobberde drie weken zonder mast op de Grote Oceaan, maar wist met een noodzeiltje heel traag Frans-Polynesië te bereiken.

Daar zijn de twee aan het bijkomen. „Het was een bizarre overlevingstocht, dat dringt nu wel door”.

Een paar weken geleden spraken Sander en Yvette (beiden 35 jaar) in deze krant van „een horrorscenario”. Midden op de Grote Oceaan, tussen de Galapagoseilanden en Frans-Polynesië, was de mast van hun zeilschip Blue Beryl afgebroken. In een instabiele boot, die alleen een noodzeiltje had, maar één kant op kon en zich gedroeg als een dobber in winderig viswater, werden zij bij vlagen alle kanten op geslingerd. „Het is afzien. De golven zijn zo hoog en onvoorspelbaar”, meldde het stel in korte berichten, via satelliet.

Hoe anders is de situatie nu. „Het gaat goed. We zijn twee dagen aan wal, op het eiland Hiva Oa”, vertelt Sander telefonisch, bellend per WhatsApp. Hij klinkt opgelucht. Hiva Oa is een van de Markiezen, een eilandengroep in Frans-Polynesië, tussen Zuid-Amerika en Australië.

Eerder had Sander al verhaald over deze bestemming. De Heerenvener omschreef de Markiezen toen als ‘een van de mooiste plekken op aarde’.

„En dat klopt”, zegt hij. „Wij gaan hier eerst bijkomen, genieten en de omgeving bekijken. En contact leggen met familie en vrienden natuurlijk.”

Toch klinkt de Heerenvener, die voor zijn wereldreis samen met Yvette al een tijdje in Amsterdam woonde, enigszins gereserveerd. Hij houdt even in, denkt na en kiest zijn woorden zorgvuldig. „Het was wel heftig hoor. Wij komen er nu achter dat we eerst een paar weken moeten bijkomen van dit avontuur. Het was een bizarre overlevingstocht, we hebben iets bijzonders gepresteerd, dat dringt nu wel door.”

Eten en drinken hadden ze genoeg. Het weer was prima. Maar er speelde meer. Je kunt gemakkelijk ‘gek’ worden in zo’n situatie, zegt Sander, die al wat speurwerk heeft gedaan: „Wij hebben de op één na langste afstand ooit afgelegd met zo’n noodzeiltje en een instabiel schip. Ooit hè. Wereldwijd. Pff, zwaar, vreselijk.”

Bij aankomst op Hiva Oa dachten de twee niet meteen aan leuke dingen, zoals duiken of cocktails drinken. „Wij moeten het schip leefbaar

maken en een nieuwe mast regelen. En we wilden eerst familie en vrienden spreken. De focus ligt nog niet op duiken en andere luxe dingen. Dat komt wel. We hebben de tijd.”

Een ‘definitieve’ nieuwe mast is niet zomaar geregeld, vertelt Sander. Het plan is om eerst een noodmast, groot genoeg voor een flink zeil, aan te schaffen op een eiland in de buurt van Hiva Oa en daarmee, over een tijdje pas, naar Tahiti te zeilen. Dat is eveneens Frans-Polynesië, maar honderden kilometers verderop. „Op een eiland hier in de buurt ligt een wrak. Mogelijk kunnen wij de mast van die boot kopen, als noodmast. Op Tahiti komt er dan echt een nieuwe op.”

Uiteindelijk zal het stel doorzeilen naar Nieuw-Zeeland. „Maar dat is, volgens onze grove planning, pas eind 2023. Eilandje voor eilandje. We hebben geen tijdsdruk. Heel fijn.”

Sander roemt zijn vriendin Yvette. „Voor haar waren de afgelopen weken echt overleven. Het ging ver

buiten haar *comfortzone*.” Zelf zeilt hij al zijn hele leven, zijn vriendin is niet met de sport grootgebracht. „Ik ben dit meer gewend en ga ook makkelijker om met tegenslag. Yvette heeft een flinke knauw gehad. Voor haar was het een traumatische ervaring, dat mag je best weten. Ze krabbelt nu wel op. Dat gaat steeds beter. Het is knap hoe zij heeft doorgezet. Heel dapper, voor een niet-zeilster.”

Ook daarom nemen de twee nu uitgebreid de tijd in de Markiezen. De planning is om eerst een tot twee maanden allerlei eilanden te bezoeken, zegt Sander. „Heel Frans-Polynesië telt zo’n 130 eilanden, de Markiezen 10. Daarvan willen wij er 4 of 5 aandoen.” Lachend: „En later dus naar Tahiti, om te overwinteren.”

Terwijl hun verzekeraar zich buigt over de schade aan de Blue Beryl en andere zeilers de twee helpen waar zij kunnen, proberen Sander en Yvette op adem te komen. „Ondanks het ongeluk bekijken wij het positief”, besluit de Heerenvener. „Dit is een van de mooiste delen van onze wereldreis. We hebben meer kosten, maar dus ook meer tijd in dit gebied. De mensen zijn heel bijzonder. Ze hebben hier het leven uitgevonden. Zo bracht een serveerster ons na het eten met de auto naar huis. Gewoon om ons te helpen. Uit liefde voor de medemens.”

‘Voor haar waren de afgelopen weken echt overleven’